Első évfolyam. 2. szám. Sárospatak, 1895. január 12.

ELŐFIZETÉSI ÁR.
Helyben házhoz hordva és vidékre postai megküldéssel:
Egész évre . . . . 4 frt — kr.
Félévre . . . . . 2 frt — kr.
Negyedévre . . . . 1 frt — kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetéseket jutányosan számítunk.

Hivatalos hirdetmények 100 szóig 1 frtért közöltetnek.

Kincstári bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

SÁTORALJA

Zemplénvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
hova a lap szellemi részét illető közlemények s az előfizetési pénzek, hirdetési kéziratok s díjak és a lap megküldésére vonatkozó felszólalások intézendők:
Sárospatak, Kovács-utca 175. sz.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Bérmentetlen leveleket nem fogadunk el.

Nyilttér minden sora 20 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Steinfeld Jenő.**

Előfizetési felhívás.

Kiadott mutatvány-számunk hű képet nyújt a t. olvasó közönségnek, lapunk szerkesztése és programmunk megvalósítása felől. Ismétlésekbe bocsátkozni nem kívánunk, annyit azonban megjegyezni kötelességünk, hogy a zászló, a mit kibontottunk. Zemplénvármegye társadalmi életének és a közügyeknek fejlesztése körül — büszkén fog lobogni, ha a nagy közönség bennünket, czélunk és eszméink terjesztésében hathatósan fog támogatni.

Munkatársaink a közélet jelesebbjei közül kerülnek ki.

Lapunk hetenként egyszer, szombaton fog megjelenni; útat nyit abban az irodalomnak, tanügy, közgazdaság, közegészség, közigazgatás ügyeknek, a nemzeti művelődésnek stb.

Előfizetési ára egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.

Kérjük tehát mindazokat, kik előfizetni szándékoznak lapunkra, hogy előfizetési pénzeiket legkésőbb 1895. évi január 15-ig szerkesztőségünknek Sárospatakra, megküldeni szíveskedjenek, hogy a nyomtatandó példányok számáról tájékozva legyünk.

Tisztelettel

a szerkesztőség.

Gazdasági válság.

I.

Magyarország jólétének, erejének minden feltétele még ma mezőgazdaságában rejlik. Viruló mezőgazdaság mellett erőteljes az állami, társadalmi és családi élet: válságos mezőgazdaság mellett az állami élet is hanyatlik! a társadalom feladatainak teljesítése helyett rombol; a családi életbe a békétlenség veszi be magát. Ez okból Magyarország mezőgazdaságának fejlesztésére hazánk összes erőinek szolgálatára kellene lenni, azonban, fájdalom, ez nem így van.

Ha az összes tényezők a kormány és óriási birtokok tulajdonosaitól kezdve, a legszerényebb kis gazdáig, nagyobb figyelemre méltatták és foganatba vették volna eddig a mezőgazdaság virágzására megkívántató eszközöket, feltételeket és módokat, nagyon valószínű, hogy ma gazdasági válságról beszélni sem lehetne, vagy legalább az oly mértékben, mint ma napság van, semmi esetre sem fordulna elő.

A búza árában nálunk és nemzetközileg beállt iszonytató árhanyatlás megrémítette Magyarország összes tényezőit, összes lakosságát. A tanácstalanság a félelem ül minden arczon, mert e kétségbeejtő helyzeten hamarosan javítani nem mutatkozik lehetőnek, ha pedig ezen helyzet — Isten őrizzen — soká tart, akkor hazánk és lakossága fejlődés helyett, feltartóztathatlanúl megindúl romlása felé.

A jelen gazdasági válság az egész közéleten már is érezhető, úgy a rombolásokban, melyeket okoz, mint azon buján termő s egymásnak gyakran ellentmondó tanácsokban, melyek~~et a meglevő~~ válság okai gyanánt vagy annak elhárítására szóval hallunk vagy írva olvasnuk.

Nincs szándékunk, sem tehetségünk ezen gazdasági válság után az indító okok legmélyén kutatni vagy ezen ügyben a legelőkelőbb tényezők tetteit mérlegelni. Megszületvén ezen kelletlen vendég, bizonyára megjönnek azok, a kik a baj gyökeréig hatolva, felszínre hozzák ennek indító okait, s megérkeznek biztosan azok is, kik nagyok és kicsinyek felett a tárgyilagos bírálatot hivatva vannak kimondani. Örvendetes, hogy végre általánosan s első sorban kezdenek foglalkozni mezőgazdaságunk föllendülésének kérdésével s az ügybuzgó munkásainak ez irányban való hazafias működése bizonyára kellő eredményre is fog vezetni.

Röptiben és messziről látva a dolgokat, nekünk úgy tetszik, hogy a mostani mezőgazdasági válság okai gyanánt főként az általános buza termelést s az ez által előállott tultermelést, és a kínálat és kereslet között a búzapiaczon mutatkozó ferde s a gazdákra káros viszonylatot kell tekintenünk. Mely eset-

TÁRCZA.

Matyika.

— A „Sátoralja" eredeti tárczája. —

Bolondos, furcsa történet ez nagyon. Nagyképű moralisták és titokban cselekvő erkölcspredikátorok megbotránkozva csapkodják össze a kezüket, a miért egy kávéházi pincérnő viselt dolgaival merek foglalkozni; a fin de siécle gyermekei pedig csöndes maliciával mosolyogják meg a vállalkozást a melylyel egy bukott leány nemes lelkét magasztalom. A moralisták elitélnek, mert olyan leányról beszélek, a kivel ők nyilvánosan szóba nem állanak; a fin de siécle gyermekei pedig kinevetnek, mert arról beszélek, a mi nincs: egy elbukott leány gyöngéd, szeretettel teljes, nemes, jó szívéről. . . Oh, ők ismerik jól az életnek ezeket a megvetésre méltó elbukottjait; és a század gyermekei nem ülnek fel egy kopott felöltős novellista fantazmagoriáinak. . . Nos, hát igazuk van a moralistáknak is, a század gyermekeinek is talán; — de mindenesetre igazam van nekem, a ki a Matyika megromlott szívében fel tudtam fedezni egy elementáris, fékezhetetlen szenvedélyt: a szeretet. . .

Ez a Matyika pincérnő volt egy dohányfüstös, palinkabúzós lebuj-kávéházban. Formás, ingerlő termetét ott ringatta éjjelről-éjjelre a kerek márványasztalok között s apró, habfehér kezei fáradhatatlanúl hordozták a konyakos poharakkal megrakott alpakka-tálczákat. A míg finom, distingvált alakjává kiáltó ellentétben voltak a megkopott, bordószín függönyök és felfeslett sárga kerevetek, addig sima, fehér arcza változatlan maradt a trágár, durva szavak hallatára. Egész lénye, minden mozdulata sajátságos keveréke volt a bájnak és a rútnak s míg a füstös lokalitás napi vendégei egész a gorombaságig mentek a vele való bizalmaskodásban, addig az új vendég, ki először látta, bizonyos tartózkodó raverenczióval rendelte meg nála a theáját vagy az egy pohár konyakot Esték, hosszú mámorba fúlt esték voltak, a mikor Matyika fáradhatatlanúl tett-vett a vendégek körül, a nélkül, hogy csak egy csepp konyak vagy pezsgő nedvesítette volna meg ajka piros szelét; máskor pedig dallamos hangjával, mélységesen tiszta, szürke szemeivel kicsalta a legszegényebb családapa kenyérreval ó utolsó forintját.

A publikum esengett utána. Az ő uralkodása idején nap-nap mellett megteltek a kis kerek asztalok s vége-hossza nem volt a dinomdánomnak. Ott lehetett látni az ő udvarában a kis provinciális város félelmes matadorjait csak úgy, mint a bankok bodroshajú segédkönyvelőjét s a pénzesebb halandóknak mohó buzgóságtól csináltak concurrenciát a vékonypénzű kishivatalnokok és a selyemharisnyákra felesküdött boltoslegények.

Rebesgették róla, hogy hozzáférhetetlen s talán ez okozta a kelendőségét. A míg a bankót hajigáló huszártisztek vágyó, sima szóval keresték egy nyájas pillantását, addig szürke szemei ott jártak a másik asztal körül, a hol zöldhajtókás pénzügyőrök táboroztak. Néha egy-egy pénzes, pezsgőben fürdő gavallért hagyott ott csak azért, odaüljön valamelyik szegény ördög mellé, a ki egy limonádé erejéig tudott csak költekezni a Matyika mosolyáért. Egyforma volt mindenkivel szemben és nem tudta senki róla: tart-e valakit magának?

Én szerettem volna a fenekére látni ennek a rejtélyes kedélynek. Fiatalos, naiv képzelődés szülte, hogy sajnáltam a leányt, a ki az asszonyi élet legszebb éveit és valóban bámulatos intelligenczióját itt fecsérli el ezen a csúnya, szeméttel teli parketten. Érdekelt ez a folytonosan más formában látott leány, a kiről csak gondolhatta, de nem tudhatta az ember a roszat s a kinek szellemi tulajdonságai, széles látköre és intelligenczája még a legborzasztóbb kétségbeeséssel sem tudták előttem beigazolni ezt az örvényben-keringést.

És mert ismerni akartam, foglalkoztam vele. Nem az orpheumok és éjjeli korcsmák nemzetközi nyelvén, de a becsülés és tisztelettnek

ben a helyzet orvossága gyanánt az öszszes gazdasági ágak üzembe vételét — különös súlylyal a helyzetünkben legsikeresebben üzhető s vidékenként legjobban értékesíthető termények felkarolására, — valamint a kinálat és kereslet, vagyis a búzapiacz egészséges alakulását kell megjelölnünk.

Nyilván való, hogy ez okokon felül és kibontakozási módokon kívül számos, alig kikutatható kisebb-nagyobb körülmények vannak, melyek a válságot előidézték; valamint a válság elenyésztetésére is sokféle — többé-kevésbbé fontos módok kinálkoznak. Mi, tehetségünk szerint, keresni fogjuk a válság inditó okait; kutatni fogjuk azon utakat, melyek a válság elnyomására vezetnek; mindent elkövetünk arra nézve, hogy mezőgazdaságunk felvirágzásának útjából az akadályok elháríttassanak.

E czél elérésére saját tapasztalatainkon épült véleményünk közlésével homok szemeket kivánunk hordani egyrészről mezőgazdaságunk repedező falainak vakolásához; másrészről gondolatokat igyekszünk ébreszteni másokban s az eszméknek velünk, illetőleg sajtó útján való közlése által közreműködők igyekszünk lenni azon nagy czél elérésében, mely jelenben a mezőgazdasági válság leküzdésében, a jövőben a mezőgazdaság felvirágzásában áll. Erre törekedni teljes igyekezettel soha meg nem szününk, erre munkatársul a nagy közönséget, épen saját érdekében, megnyerni hő óhajtásunk, s ezen közreműködésre a nagy közönséget egész bizodalommal, mély tisztelettel, ezennel fel is kérjük.

M.

Jogász bál.

1895. január 5.

Margit, édes, légy szives még egyszer körülnézni, ha teljesen jól áll-e a ruhám, jól van-e fésülve a hajam?

— Jól, édes Elzám, csak még ezt a fürtöt igazitom meg itt a homlokodon, csak a mellcsokrod piros rózsáját csúsztatom idébb a kivágáshoz, aztán indúlhatol.

— Jaj, beh jó is vagy te aranyos testvérkém. De mond csak, hogy viseljem magam ő vele szemben?

— Hát édes, ezt szivecskéd súgja meg neked. Az a kicsike sziv, mely olyan hamar megismerkedett a szerelem örömeivel és ezer bánataival. De vigyázz magadra, könnyen ne hagyd el foglalni szivedet.

Elza szeme sötét lángban égett, arcza csattanó pirossá lőn, szive hangosan dobogott s édes izgatottság omlott el egész testén. Hogyne, ma lép először a világ szinpadára. Ki tudja, mit hoz reá a fényesre csiszolt padló. Nem is szól többet; némán várja a mamát, a ki az utólsó simitásokat is meg teszi kis leánya toilettjén. Aztán a kis Elza megcsókolja Margitot s a régen előállott szauba megteszik az első lépést, a titokban is édes jövő felé...

*

Margit otthon maradt tenger bújával, mérhetlen fájdalmával.

Egy pár év előtt még ő is ily örömrepesve, édes izgatottsággal várta az első jogász bált. Ő is oly lázas szenvedélylyel élte végig a bálok idegzetbontó gyönyöreit; ivott a boldogság habzó poharából s midőn már sajkája közel volt a révparthoz, midőn azt látta, hogy menynyei örömöknek az osztály részesévé lesz: a sors, ez a nagy intrikus keresztet vont egész életére, mert elrabolta tőle Őt.

Margit itt maradt. Ő elment oda, a hol már nem faj semmi.

Könypatak fakadt azóta szemében s csak az ad neki némi örömet, ha látja, hogy nővére boldog. Ő tudja azt, hogy a boldogság csak pillanatnyi, ember csak is sejtheti lételét; de hát öröm az mégis látni valakit, a ki boldognak hiszi önmagát. Elza pedig boldognak hitte magát. 16 éves kis szivében szerelmi láng lobogott és ők nem úgy tudtak szeretni, mint sokan a mai világban. Szerelmük egész szivük volt. Míg szegény Margit patyolat párnáját könnyeivel öntözi, míg emlékeiből összeállítja képzeletében az Ő alakját: Elza boldogan támaszkodik az Ő karjára...

*

Fény, illat, csapongó jó kedv mindenütt. Sziporkázó élet, hangos kaczagás itt is, ott is. Víg zene zenditése, mintha olykor dal is fakadna az ajkon; a szikrázó szempárok izzó fényétől, mintha lobbot is vetett volna olyik sziv; a második négyesben mintha Elza szivére csakugyan megtörtént volna a betáblázás s egy édes kézcsók árán ki lett volna váltva a boldogító szócska. . Carneval herczeg trónja előtt, ki most kapta meg mandátumát kormány alakitásra, össze van halmozva a háladdozat ezer meg ezer csábitó tárgya, bibor-palástjának árnyában épen olyan jól mulat a fiatalság, mint a minő élvezettel birálják el egymás leányainak a toillettjét a mamák. A szigorú kritikából ki jár a rendezőknek is, de a legsötétebb szemüveg is fényt és jókedvet mutat itt s kimondva: Hogy a jogász bál minden tekintetben igen szépen sikerült.

*

A késő reggeli órákban keletnek gyöngén szűrődő világossága oszlatja szét a jókedvű társaságot. Elza belefűzi az édes mama karjaiba kis kacsóját; Ő behordja az öltözőből a plaidek és kendők egész özönét s jól beburkolózva, a könnyű szán pár percz alatt haza röpiti őket. Mielőtt azonban elvált volna Elzácska Ő tőle, újra megengedte rózsás ujjait csókolni, ki tudja már most hanyadszor?

Mama csakhamar édes álomba merül. Margit már pongyolában van s oda ülve hallgatja Elzácskát, ki szaporán elcsevegi az egész bál lefolyását s csak a második négyes második figuráját hallgatja el; de hát Margit azt úgy is tapasztalásból tudja, hogy mik szoktak a második négyes második figurája alatt történni.

Édes álom, boldog álom, a mely le lezárja az Elzácska szemhéjait, de ő nem tud aludni s elmondja, hogy kik voltak ott.

Ott voltak a négy védnöknőn kivül az aszszonyok közül: Debreceni Bertalanné, Haury Józsefné, Láczay Gyuláné, Steinfeld Jenőné, Szabó Istvánné (O.-Liszka), Szinyei Gerzsonné, Szivos Mihályné, Valter Lászlóné (M.-Hotyka). Leányok: Debreceni nővérek, Dudás Vilma (Czigánd), Haury Ilonka, Inczédi Etelka, Kirchner Berta (S.-a.-Ujhely), Láczay Irén, Láczay Margit, Makláry Ilonka, Meczner Manczi (S.-a.-Ujhely), Marasca Julia, Mikecz Berta (Csongrád-Szentes), Radácsi Erzsike, Szinyei Mariska és Boriska, Szivos Irén, Vass Gizella.

Az uraknak pedig találkozója volt ezen az estén a mi kicsiny táncztermünk... Már az urakat nem tudta Elzácska sorba elmondani, mert végre is elaludt.

Margit csókjaival zárta le boldog és szép nővére szemeit s azt suttogja aludj nyugodtan édes, s álmodj szépeket...

Reporter.

VEGYES HIREK.

Kinevezés. A pénzügyministerium vezetésével megbizott m. kir. miniszterelnök *Pál Dezső* s.-a.-ujhelyi adóhivatali gyakornok-jelöltet dijas adóhivatali gyakornokká nevezte ki.

Pályázat orvosi állásra. A vármegye főispánja a nyugdijjazás folytán üresedésbe jött gálszécsi járásorvosi állásra, pályázatot hirdetett.

Előléptetés. Kormány László sztropkói lakos, II. oszt. vármegyei utbiztost, a vármegye főispánja I. oszt. útbiztossá nevezte ki.

Változás az utadónál. A vármegye törv. hat. bizottságának mult év szeptember havában tartott közgyűlésében, a varannói járáshoz tartozó községek minimális útadójának készpénzben való leróhatása tárgyában hozott határozata alapján, a vármegye alispánja utasította a főszámvevőt, hogy a nevezett járás minimális utadóját a folyó évtől kezdve, már pénzértékben vesse ki és ezt behajtás végett

---

szaván, a milyennel tisztességes nőt itélhetünk. Ez meglepte a leányt.

Eleinte pirult, futott tőlem: később pedig, látva, hogy komoly ez a hang, valami sajátságos, félelem teljes szeretettel ragaszkodott hozzám. Ott ült órákig az én asztalom mellett s ha elhittak onnan, egy pillanat mulva visszajött. Nagynéha faggatott.

— Miért ilyen jó maga én hozzám? Szán vagy szeret?...

— Mind a kettőből egy kicsit. Sajnálom, mert eszes, helyes észjárású asszony és szeretem, mert szerencsétlen, — elbukott!

Könyek ültek ilyenkor a szemén.

— Tud rólam roszat? Ki a szeretőm?...

— Hogy ki, azt nem tudom, de hogy van, azt igen! Kell lenni, fiam, nem tarthatná magát, ha nem lenne!

A leány összerezzent. Bőre alatt összefutott izzó, meleg vére és pirossá tette arczát. Nagy, szürke szemei tele lettek könynyel s a hangja remegett.

— És ha van is! Hátha egy botlásért az emberek kergettek idáig s hátha az én bűnöm nyomán jótett fakad? De ha nem igy van is, mért kérdi ezt maga tőlem, a ki soha se kért, hogy szeressem?

Ha azután nagyon elbúsulta magát, abbahagytam ezt a dolgot. Néha egy-két napig el se mentem. Harmadnapra már küldött utánam. S ha hozzámentem, panaszkodott.

— Miért nem jött? Maga az egyetlen, a ki mellett elfeledem néha, hogy mi vagyok. Jót tesz velem, ha idejár.

— Hisz a multkor sirt, Matyika, mert igazat mondtam! Nem az volt?

— De igen, igaz! És megint ellepték könyek a szemét. De maga azért sajnal, úgy-e?

Így ment ez egy jó darab ideig. Kerestem, kutattam ennek az erős zárnak kulcsát és nem akadtam reá. Kutattam a mozgató erőt, a melylyel ez a nő egyik szélsőségből a másikba jutott; és kerestem az okot, a melyik egyik pillanatban egy apró kétértelműséggel könyeket lopott a szemébe, a másik pillanatban pedig egy igazán durva szóra hangos kaczajt vagy legföllebb is, egy még durvább riposztot csalt ki az ajkán.

Egyszer — a szentimentális napokban — nekem esett a leány:

— Szeretem magát, mert maga mellett tisztának és jónak tudva magam. Akármeddig sülyedjek is le még, magával nem éreztetném magam, hogy legyen legalább egy férfi, a kinek tisztességgel nézhessek a szeme közé....

Sylveszter napján volt. Komor, zivataros idő, a mikor az emberekből csak egy nagy felöltő látszik, az is telve oda fagyott hóval. Erős, északi szél csapkodta a húlló havat felém, s lábam alól lépten-nyomon kisiklott a talaj... Ott ődöngtem a mellékutczák jégből formált patináján ó- és újévi meditácziók között. Előttem egy kopott, fekete felöltős asszony sietett, feje beburkolva egy pecsétfoltos, szürke nagykendőbe. A következő útcza sarkon gyorsan szembe fordult velem. Matyika volt.

Az első pillanatban megrázkódott, mint a kit rémület ért; a másik pillanatban már erősen nézett reám. Beesett szemeit vörös karikák övezték, arcza piszkos volt egy kissé. Látszott rajta, hogy hosszú ideig sirt és csak az imént hagyta el.

Meglepett a leány, a kit tegnap láttam vigan, kicsapongó kedvben s a kin szokott, ízléssel választott toilett-ek helyett egy mosónőnek való rongyok fityegtek ma.

— Maga az, Matyika? Hogy kerül ide ebben a ruhában és hova megy?

A leánynak megcsuklott a szava.

— Dolgom van dolgom! — Ha lelke van jöjjön hozzám ma délután!... Eljön úgy-e?...

Mielőtt felelhettem volna, már ott hagyott.

A rejtély nyitja, — gondoltam magamban, s izgatottan vártam a délutánt...

Meglátogattam őt. Sokat igen sokat panaszkodott, s a mikor búcsúztam tőle, félrefordítot fővel pénzt kért. Valami ideges követelő volt a hangja és mindenek felett türelmetlen. Adtam neki, — de undorodtam tőle. Olyan

a járás főszolgabirájával, mihez tartás végett pedig, a kir. államépitészeti hivatallal közölje.

Az o.-liszkai uszóhid ügye. Az o.-liszkaiak egy uszóhid engedélyezéseért folyamodtak, az első fokú határozat ellen azonban Rimaszombathy Pál, mint a liszkai volt urbéres közbirtokosság elnöke, óvást adott be, mely beadvány felebbezésnek vétetvén, — mint Liszkáról irják lapunknak, — a másod fokú határozat meghozatala előtt, jogi véleményezés végett, a tiszti főügyésznek kiadatott.

Szorgalmazás. A községek ügy- és pénzkezelésének megvizsgálásáról szóló jegyzőkönyveket 6 főszolgabiró mult év deczember 24-ig beterjeszteni elmulasztván, az alispán a jegyzőkönyvek beterjesztésére utasitotta a késedelmezőket.

A Magyar Izsépen megejtett bizottsági tag választás ellen Fesztóry János isztáncsi lakos és érdektársai felebbezéssel éltek, indokolván a felebbezést azzal, hogy a szavazásnál szines lapok használtattak és ez által a szabad választás korlátozva lett. A biráló választmány felebbezőket elutasitotta, mert a szavazatlapok bármifele szinüek lehetnek.

Az o. liszkai gyogytar ügyében, a vármegye bizottsága következő határozatot hozott. A mennyiben a vármegye közönsége a közegészségügyi bizottságnak, egyrészt a szomszédos gyógytárak fennallásának veszélyét, mint a felállittatni kért gyógytár megfelelő működését illetőleg aggodalmait nem osztja, sőt az által, hogy O.-Liszkán egy községi orvosi állás lett rendszeresitve, a kérelmet indokoltnak és a közönségre nézve előnyösnek találja: a gyógytár engedélyezését véleményezi és az iratokat a pályazók kérvényeivel a belügyminiszterhez felküldeni határozza.

„Satoralja“ czimű heti lapnak I-ső számában a sárospataki községi iskolaszék 1894. deczember hó 30-án tartott üléséről hozott közleményre, szerény nyilatkozatom az, hogy e mai napig sincs tudomásom arról, vajjon a kispataki községi iskolába a g. kath. gyermekek közül iratkoztak-e, vagy sem? Ha igen, felkéretik az iskolaszék tisztelt elnöke, hogy mielőtt meginditaná az általa czélbavett fegyelmi eljárást, a törvény értelmében intézkedjék, hogy a névsor aláirotthoz megküldessék. A vizsga csak úgy leszen megtartható, ha esetleg lesz kit vizsgálni, és az iskolaszék által a vizsga napja nem vasárnap d. u. három órára, mint a mult évben, tüzetik és pedig azon egyszerű okból, mert érintett időben a hitoktató kötelezve van a templomban délutáni isteni tiszteletet végezni. A kispataki községi iskolát látogató g. kath. gyermekek vallástanitásáért felhozott fizetést illetőleg, ezennel kijelentetik, hogy arról a g. kath. hitoktató ezennel ünnepélyesen lemond, és egyuttal felhatalmazza a közlemény beküldőjét, hogy azt fel is vehesse. *Púza S.* lelkész.

A vármegye alispánja elrendelte, hogy a magyarul nem tudó lelkészek összeirassanak.

A főszolgabirák e tárgyban jelentéseiket be is adták, négy főszolgabiró azonban pótjelentés beadására utasittatott, miután jelentéseikből nem tünt ki az, hogy azokban a rabbik ben foglaltatnak-e?

Vizlevezetések. Herczeg Windisch-Graetz Lajos, s.-a.-ujhelyi uradalmában vizlevezetés engedélyezését kérte. Az engedélyezés szolgalommal lévén összekötve, az V. kerületi kultúrmérnöki hivatal előterjesztése alapján felhivatott a herczeg jogi képviselője, hogy a szolgalom iránt megkötött szerződést az alispánhoz terjessze be. — Szakácsi János, Meczner Gyula és társai halastói vizi művének engedélyezése felfüggesztetett s a földmivelési miniszter a tervek átdolgozását rendelte el.

Kigyossy István volt vármegyei útbiztos nyugdijjaztatását kérte, minthogy pedig a nyugdijintézeti gyakorlat szerint, a munka- és szolgálatképtelenség tiszti orvos által igazolandó, folyamodó utasitva lett, hogy magát a vármegye rendszerinti tiszti főorvosa által vizsgáltassa meg.

Rosz hidak. Az államépitészeti hivatal jelentette, hogy a Homonna—Mező-Laborcz—Liszkói, Mező-Laborcz—Csertészi és Sztropkó—Havaj—Olykai törvényhatósági útakon 32 drb. műtárgynál a rosz hidlások kicserélendők, s a munka 795 frt 30 kr. költséget igényel. Az alispán — mint Homonnáról irják — a kért összeget a közuti alap kimerültsége miatt, nem engedélyezte, hanem felhivta a homonnai főszolgabirót, hogy a szóban forgó hidak állapotáról magának közvetlen meggyőződést szerezvén, ott a hol elhalaszthatatlanul szükséges, megfelelő mennyiségű hidlás-deszkát szerezzen be és a már teljesen használhatlanokat az úti személyzettel házilag cseréltesse ki.

Állami mének kiosztása. A földmivelési miniszter értesitette a vármegyét, hogy az állami ménteleрeken elhelyezett mének az egyes fedeztetési állomások részére következő sorrendben fognak kiosztatni: január 28-án Eperjesen, január 31-én Turja-Remetén és február 2-án Debreczenben.

— **Consuli jelentésből.** A genuai főconsul jelentése szerint, Ausztria és Magyarország czukorbevitele Olaszországba a folyó év első felében 144.088, vagyis az összes czukor bevitel 38.7%-a volt, szakértők nyilatkozata szerint azonban a második félévben a bevitel csökkenni fog, mert az olasz finomitó gyárak a czukor minősége tekintetében oly garancziákat követelnek, a melyeket a német gyárosok megadtak, a magyar és osztrák gyárosok ellenben megtagadnak. Gyárosainknak e részben követendő magatartásától függ nemcsak Olaszországba, hanem déli Amerika keleti tengerparti államaiba való czukorbevitelünk fejlődése is.

— **A sárospataki ált. ipartestület** f. hó 6-án tartott elöljárósági ülésében elhatározta, hogy február hó 23-án saját alaptőkéje gyarapitására, S.-patakon, a közbirtokosság termeiben táncmulatságot rendez. Belépti dij személyenként 1 frt, családjegy 2 frt leend. A jótékony czél érdekében felülfizetéseket köszönettel fogad és nyugtáz a rendezőség.

Mulatság. A s.-a.-ujhelyi önkéntes tüzoltó-egylet 1895. évi januar hó 26-án a városi szinházban *batyu bált* rendez. A meghivót az egylet nevében aláirták: Juhász Jenő főparancsnok. Schön Miksa helyettes főparancsnok. Szöllősy Sándor alparancsnok. Hlavathy Elek titkár. Valkovszky Elek pénztárnok. Rendezők: Vadászy Antal, Cseley Elemér, Főző József, Harcsa Géza, Dobi Gyula. Frisch Herman, Schuszter István, Klein Arthur, Róth Samu, Réday Lajos, Lászlófy Henrik, Szöllőssy Endre, Szkrak Nándor, Pekárav Lajos, Soós József, Bettelheim Sándor, Szabó Ferencz. Szabó Mihály, Kulcsár János, Rahlovics Gyula. Kezdete 8 órakor. Családjegy 1 frt. Személyjegy 2 frt. Erkély-páholy 4 frt. Oldalpáholy 3 frt. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és nyilvánosan nyugtaztatnak. — Jegyek előre válthatók Szentgyörgyi Vilmos kereskedésében és este a pénztárnal. A résztvenni ohajtó t. családok felkéretnek, hogy az ételnemeket fenti napon d. u. 3 órától este 5 óráig a szinház termében átadni szivesked jenek.

— **Barthos József főszolgabiró**, mint a központi bizottság elnöke a kereskedelmi és iparkamarai kültagok választását a s.-a.-ujhelyi kerület részéről 1895. január hó 17-ik napján, reggel 9 órától d. u. 4 óráig S.-a.-Ujhelyben, a *tornacsarnokban* tüzte ki. A választásnál a kereskedők szavazatait: Schön Sándor és Behyna Miklós, — az iparosok szavazatait: Bánóczy Kálmán és Kulcsár Ferencz alkerületi bizottsági tagok fogják beszedni.

Anyakönyvezés. A tolcsvai róm. kath. lelkész jelentette hogy Bodrog-Olaszi községben 1877. évi junius 25-én született Cziráki János az anyakönyvbe bevezetve nincs. Mint Bodrog-Olasziról irják lapunknak, a vármegye alispánja az utólagos anyakönyvezési eljárást meginditotta, s az eljárás befejezése után elrendelte, hogy a nevezett Cziráki János úgy a tolcsvai róm. kath. plébános mint a vármegye főlevéltárnoka által utólagosan beanyakönyveztessék.

Gazdatisztek bálja. A szerencs-vidéki gazdatisztek, a Szerencsen letesitendő kisdedóvó javára f. é. január hó 26-án a szerencsi nagyszálloda disztermében tánczmulatságot rendeznek, melyre a meghivók már szétküldettek.

Sárospatakon f. évi január hó 14-én a nagyvendéglő udvarán, az elöljáróság közbejöttével, lószemle fog tartatni.

Országos vásárok. A Sárospatakon 1895. évben megtartandó országos vásárok hirdetményét vettük, mely szerint március 7-én, május 24-én, augusztus 12-én, október 7-én és deczember 5-én lesznek az országos vásárok.

---

kellemetlen beteg érzés vett meg, a mint átdorbézolt éjszakák hajnalán érez az ember; és bosszúsan gondoltam arra, hogy nem rejtélyjel foglalkoztam, de egy haeterával, a ki érdekesebb, izgatóbb akar lenni a többinél, holott undoritóbb. . . .

* * *

Estére kelve Sylvesztert ültünk a vendéglőnk törzsasztala körül. Könnyelmű, vigadni szerető legényfiuk, a kik vártuk a szeniort, a legöregebb asztaltársat, a doktort.

— Hol késik, hisz máskor első szokott lenni?

Egyszer aztán meg jött.

— Hol jártál, doctor? Halljuk az expiácziót! . . .

— Azt nem, mert nincs miért! de ha akarjátok, mondok nektek egy sylveszteri mesét.

Beteghez hivtak ma délután. Öreg, rongyos ember jött el értem, és az vezetett le végig a czigány-soron. Apró, bűzös szobába jutottam, a hol rozoga faágyon egy vén asszony feküdt. Száraz, pergament-szerű bőrén beteges pir gyült össze, sovány, kiaszott melle sebesen zihált. Megnéztem a szerencsétlent, láttam, hogy tüdőgyuladása van. Kiszáradt torka sipolt, s fénytelen, bágyadt szemei révedezve jártak a négy falat. Preskribáltam neki s akkor azt mondotta, hogy nincs orvosságra pénze. Talán a lánya hoz.

Már pénzemért nyultam, mikor kinyillott az ajtó s a leány jött be rajta. Tudjátok ki volt az a leány? — Matyika.

Odaesett az anyja ágya elé s édes, behizelgő szóval dédelgette.

— Hoztam pénzt anyuska, sok pénzt hoztam neked. Meglesz az orvosság, lesz húsleves, bor, fehér kenyér. . . .

A vén asszony vékony, sárga kezét oda tette a leány fejére s rekedt, sipongó hangon mondogatta:

— Én szegény jó lányom, kedvesem! Adott a masamód előre pénzt beteg, temetőbe való anyád miatt, s te éjjelről-éjjelre ott fogsz ülni, megint gépkereket hajtva. . . .

S a leány siró, könytől nedves fejét oda fektette az elrongyolt paplanra, s egyre hajtogatta: adott, adott! . . .

. . . A doktor hangján volt valami meghatottság, a miért a fiúk neki estek és szivták a vérét. — A doktor érzelgős, meghatotta a Matyika előlege. . . .

Éljen a doktor fiúk, igyunk! . . .

És a mig ők megfeledkezve a beteg vén asszonyról sylvesztert éltették, én az ujévbe hajnalló órákban is azon töprenkedtem: vajjon mért olyan az élet, hogy nagyon sokszor a test betegségének egy beteg lélek szerzi a gyógyulást?! . . .

Fürst Walter.

TÖRVÉNYSZÉKI CSARNOK.

* **Vétkes bukás.** Nebesz József volt s.-a.-ujhelyi kereskedőt a kir. törvényszék vétkes bukás miatt vád alá helyezte, mert a csődtömeggondnok vallomása által és a czégjegyzék kivonatokból kitünik, hogy 1890. évi január havától, vagyis az üzlet megnyitásától kezdve a csőd nyitásig vádlottnak az üzlet menetére és vagyoni állására vonatkozó tájékozottság lehetőségét kizáró gondatlansága s az ennél fogva előállott azon, a csődtömeg hitelezőit károsító jelenség, hogy a felmutatott táblás kimutatásban feltüntetett 6950 frt 54 kr valódi csődköveteléssel szemben mindössze 20 frtért elkelt csődtömeg maradt és hogy ezen tömeg a megtámadási pereknek a csődtömeg javára történt elbirálása folytán 1800 forinttal növekedett. Ha ezek mellett figyelembe vétetik, hogy Nebesz József a kir. jbiróság átirata szerint már 1891. évi szeptembertől kezdve folytonosan kielégitési végrehajtás alatt állott s hogy ezen jelenség folytán, már ezen hónapban is fizetésképtelen volt s ennek daczára nemcsak, hogy a csődkérvény kellő időben való beadásának elmulasztása által, egyes hitelezőknek a tömeg kárával járó végrehajtási zálogjogok megszerzésére időt és alkalmat szolgáltatott, hanem még azon évi október, november és deczember hónapokban, tehát úgy szólván egy hónappal a csődnyitás előtt is árúkat rendelt, azokat elfogadta adósságot adós-

ságra halmozott, mind ezeknél fogva a vád alá helyezést elrendelni kellett.

* **Becsületsértés.** A mult 1893. évi márczius 3-án, Józseffalván, Zsigray István „kutyakaparóhoz" czimzett korcsmájában, reggeli 5 óra tájban N. A. és Sz. Gy. joghallgatók mulatozván, Sárospatakra óhajtottak behajtani, e czélból Schön Sámuel kocsiját rendelték a korcsmához s arra Zsigray István társaságában felülvén, a kocsival hosszabb ideig ide s tova hajtottak. Schön Sámuel bérkocsitulajdonos kocsijának sorsáról értesülvén, panaszt emelt Sárospatak előljáróságánál, minek folytán Schön Sámuel Braun Kálmán rendőr kiséretében elindult, hogy nevezett megrendelőktől kocsiját elvegye. Útközben most nevezettek találkozván a N. A. által hajtott kocsival, Braun a kocsit megállította s a rajta ülőket leszallásra szólította fel, N. A. a kocsiról leugrott s azt oda hagyta; Zsigray István azonban nem akart leszállani, erre Braun Kálman oda szólott Schön Sámuelnek, hogy hajtson be Zsigray Istvánnal együtt, majd gyalog fog Zsigray vissza jönni; ezen szavakra Zsigray indulatba jött, leugrott és Braun Kálmánt, mint hivatalosan eljáró közrendőrt nehányszor pofon vágta. Braun a pofonok elszenvedése után a közvetlen s jogtalan megtámadás miatt, önvédelemből belefogódzott Zsigrayba, s ekkor mindketten elestek. Ezek történte után nyomban a jelenlevő Zsigray Károly atyja, Zsigray István védelmére kelt és Braun Kálmánt — ki Zsigray Istvánra esett — ütlegelés közben Zsigray Istvánról lehúzni igyekezett, Zsigray Istvanné pedig látva a történteket, felindulásában állítólag Braun ellen becsmérlő szavakat intézett. A vizsgálat ezen ügyben már befejeztetvén, a kir. törvényszék Zsigray Istvánt hatóság elleni erőszak büntette és a Schön Sámuel által panaszolt becsületsértés vétsége miatt, vád alá helyezte, a többi panaszolt ellen megindított eljárást pedig, megszüntette. Vádlott a törvényszék végzése ellen — mint Tokajból irják — felebbezéssel élt.

* **Csőd.** A s.-a.-ujhelyi kir. törvényszék *Bolgári András* s. a.-ujhelyi mészáros- és hentesnek bárhol megtalálható ingó és Horvát Szlavonországok kivételével, a magyar állam területén levő ingatlan javaira a csődöt elrendelte. Csődbiztosul Lehrmann Viktor t.-széki albiró: tömeggondnokul dr. Tátray Dezső, helyettesül Somogyi Bertalan s.-a.-ujhelyi ügyvédek neveztettek ki.

IRODALOM.

Levél, de nem a szerkesztőhöz.

Tisztelt Nagysád!

Azt találta mondani a minap nekem úgy négy szem közt, hogy kicsiny szivének egész hevével megveti ezt a mai léha, monoklis jennesse d'orée-t, ezt az örökké szépet tevő, bókoló fiatalságot s bájos mosolylyal kegyeskedett kijelenteni, hogy kedves nagyrabecsülésének boldog tulajdonosa ezentúl én leendek, én, szerény kobold, a ki bizony — hogy jó órában mondjam, — eléggé járatlan vagyok a bókolás művészetében s ki elég szerénytelenséggel jelentettem ki, hogy a széptevés nem kenyerem!

Tisztelt Nagysád! Szeretetreméltó kijelentése reám nézve mód felett lekötelező. Olyannyira lekötelezve érzem magamat, hogy már most, jóelőre aggodalmak kezdenek környékezni az iránt, hogy hátha én sem találok majd jobb lenni a többieknél s nem fogok-e majd kevés idők multán Nagysád részéről ama fent emlitett aranyifjúság megvetett tagjai közé soroltatni!?

De tudja-e, mi az, a mi mindeneknél több örömmel tölti el az én szerény mivoltomat? Tudja-e, mi az, a miről én a köteles udvariasság veszélyeztetése nélkül ki merem mondani, hogy többre becsülöm azt a Nagysád mély hálára indító bizalmánál is? . . . . Emlékszik-e még, mikor azt mondotta nekem, hogy igen, *de igen szereti az irodalmat!* Isten látja lelkemet, de már csak megsugom, hogy *ennek* örülök én oly igen nagyon! Szereti az irodalmat, jobban, mint a sima parkettet, igazabban, mint a fényes báli termek bódító illatát! S ha tudná, mily gyönyörrel gondolom el, hogy arra kért a mult szép napokban, nem is olyan régen: hagyjam el az üres, semmitmondó bókok labyrinthjait s csevegjek inkább az irodalomról sokat, nagyon sokat! . . . . Óh megteszem, ezer örömmel! . . .

. . . S milyen komolyan szólított fel: ne pajkoskodjam, de mint hűséges kis barátnőmnek, egész otthonias sággal, feszélytelenül magyarázzak néha-néha azokról a nagy emberekről, a kik irják, egyre irják nekünk azokat a szépséges szép könyveket; s ha úgy adja elő magát a dolog, a kellő komolyságot se tagadjam meg s prelegáljak összeráncolt homlokkal, mint egy morózus vén professzor, s — ki hiuné? — maga hamis kis tanitvány: hűséggel fogja hallgatni s még csak — ásitani se fog.

No ne is gondolja ezek után, hogy jelen levelemben is talán a második négyest óhajtanám lefoglalni Nagysádnál ebben a remek farsangi időben! Óh, ez most távol vagyon tőlem, de azért ne féljen, ezt is megteszem — máskor! Sőt inkább ám maga lássa, ha komoly leszek, mint egy északsarki jéghegy, mialatt kalauz gyanánt gardedámja leszek Nagysádnak az irodalom viruló ligetében! Csak jöjjön velem! Inkább megsúgom hirtelenében, csak úgy — véletlenül azt is: ugyan *ki lehet a Nagysád kedvencz írója?* S mar előre is tudom, mint mosolyog bájosan és hamiskásan, midőn kifecsegem, hogy alighanem *Herczeg Ferencz* lesz ez a szóban forgó egyéniség; ez a finom lelkű, elegáns, disztingvált fiatal ember, kinek — úgy látszik — babér terem minden lába nyomában! Ej, ej! bizony, alighanem kitaláltam, a mi annyival is könnyebben ment, mert a multkor, — tudja! — épen a *„Gyurkovics lányok"* olvasása közben leptem meg s maga akkor, ha jól emlékszem, épen a negyedik kisasszonynal *Terkánál* tartott, a ki később Török Laczinak lett szerető életpárja.

No, ugy-e, nem is vagyok én olyan rosz fiú, mint a milyennek — látszom; ugy-e megajándékoz egy iczi-piczi türelemmel (azzal, a mi *rózsát* szokott teremni) és becses jó indulataival most is, midőn ármányos lélekkel jelenlegi szépirodalmi lapjaink legjelesebbjeiről — habár csak úgy „kutyafuttában" — tartandó „elmélkedésemmel" (no, ne ijedjen meg!) szándékozom drága Nagysádnak egy pár unalmas perczet szerezni! Ám lássa!

Most majd azt találtam kérdezni, elég okosan, hogy ismeri-e Nagysád a *„Magyar Szalon"-t?* (Ahá már kezdek — belemelegedni!) A mely ügyetlen kérdésemmel alighanem legbecsesebb megsértődését sőt haragját vontam volna árva fejemre, mikor jól tudom, hogy Nagysád él-hal ezért az elegáns folyóiratért . . . . . No lássa, most előttem fekszik az ez évi januári legfrissebb füzete. Jöjjön, megmutatom! Gondolom kiváncsi reá: hogy „néz ki," mi van benne? Tudom, alig tud nyugodni a kiváncsiságtól: ugyan mit mond a „Magyar Szalon" a téli képtárlatról? Most *Demeczkyné Volf* Irma asszony ir erről igen szép tartalmas ismertetést. — De mondok még én egyebet is! Azt mondom, hogy — képzelje! — a mi bolondos, jókedvű, könnyű vérű Heltay Jenőnk is kirukkolt a „Salon"-ban, tudja, a pajkos Elta, kinek Kató-dalain maga oly szivből tud kaczagni! Kirukkolt nemcsak a poémájával, de az arcképével is! Nézze meg jól, milyen bohókás arcza van ennek a mi pelyhedző állú hamis kis poétánknak, ki úgy szerette az ő szőke kis Katóját! — No, nem elég újság ez? hisz Nagysád oly bájosan tudja szavalgatni az ő epés, francziás szellemességű és legtöbbször — *ügyes* és nem *üres* poémáit.

Nagysád bizonyosan ott volt most a téli kiállitason es sorra gyönyörködött a szebbnélszebb festmények tömegében. Igy hát a „Magyar Szalon" e füzetének képeit is ismerheti, melyek nagyobbára sikerült reproductioi ama remek festmények egy részének. Gondolom, hogy felsóhajt most, hogy: hej! ha ezt *előre* tudta volna, inkább bizony tán el se ment volna a — mucsarnokba . . .

. . . Szinte tudom előre, hogy egy szepirodalmi lapnak eddigi számait sorról sorra könyvnélkül tudja már. Ugyan, sejti-e melyikre czélozok? De eltalálhatja, mert a fess Herczegnek, a maga szeretett irójának kitűnő új heti lapjáról, az *„Új Idők"-ről* vagyon szó. Mit is tudjak erről Nagysádnak valami *újat* mondani! de remélem, megbocsát, ha a maga szerény alattvalója ki meri fecsegni abbeli alázatos véleményét, hogy az „Uj Idők" jelenleg igazán páratlanul áll a szépirodalmi lapok sorában! Elsőtől az utólsó soráig magán viseli e lap kitűnő szerkesztője finom műizlésének, mindenre kiterjedő gondosságának fényes bélyegét, s úgy hiszem, örömmel vette észre, hogy a Herczeg lapja, bár teljesen *modern* s minden lapján oly rendkívüli megkapó fin de siècle-i hangulat ömlik el: mégis teljesen *magyaros*, a mi annál nagyobb előnye, mert az újabb magyar irdalmi áramlatok néha cseppet sem tudják összegyeztetni a magyarságot a mai, tán túl művelt irányzattal s némelyek szerint az a regény vagy novella, melynek nem egy-egy bő ingvállat, nagy fokosú, pörge kalapos alföldi paraszt atyafi a főhőse, s az események szinhelyén a „gulya, ménes" ott nem delelget: akkor az távol áll a magyarságtól!

Tudom, gyönyörködött az „Új Idők" hasábjain *Mikszáthnak*, a mi kedves palóczunknak verébhistóriájában meg a *Herczeg*, *Bársony* és *Szabóné* novelláiban. — Azt pedig már szinte el sem merem hinni, hogy remek képeit még eddig rámába nem tétette! — ám csak azt bátorkodom ajánlani Nagysádnak: csak szeresse ezután is Herczeg Ferenczet hiven, mindenek felett, mert míg Herczeg lesz a maga kedvelt irója: addig ő benne az egész magyar irodalmat szeretni fogja!

Megemlítette nekem a minap, hogy módfelett tudja élvezni azon idylli pillanatokat, mikor két, hatalmasabb pennával hadakozó íróember hajbakap, — óh persze, ha *csak* papiron ütik egymást a tintába mártott doronggal. — Ilyenben gyönyörkedhetett Nagysád nem régiben, mikor *„A Hét"-nek* és az *„Élet"-nek* volt az a gyöngéd jelszava egymás irányában, hogy: „üssük agyon, de — ne nagyon!"

. . . . Tudja az „Élet" az ő helyes, szókimondó, mindenek felett *jó magyarságot* követelő, irányzatával csöppet semm szenvedheti. „A Hét" iroi gárdájának hetykélkedő, francziás ízű symbolismusát, azt az idegen szellemű, homályosságot szerető és kereső satiricus irányt, mely irodalmunkban eddigelé, — Istennek hala! — csak a „Hét"-ben van képviselve. Az is igaz másfelől, hogy túlságos buzgalmában olykoron az „Élet" is arra ébred, hogy bizony itt-ott a kákán is csomót keresett! . . .

. . . Hát nem elég komolyan beszélek, drága Nagysád? Talán már le is illik tennem azt az omniosus komor professori pápaszemet; mert tartok tőle erősen, hogy már kezdi *összeránczolni* bájos homlokát s ha megharagszik, ki vigasztal meg engemet, engedelmes hű troubadourját? Ugy-e bár, azt akarná már, hogy-e sok komoly beszéd után *együtt* menjünk hirtelen, sebesen föl a bálterembe, hol az elandalitó, édes zene hangjainál az első négyest talán már el is járták. De ugy-e, *most* nem megyünk?!

Biztosra veszem, hogy ha nem sokára „csak úgy véletlenül" ismét olvasás közben fogom meglepni, mint a Gyurkovics lányok Terkájának olvasásakor: akkor már a Simon Zsuzsa édes bús történetébe lesz elmerülve, nem is emlitve, hogy a „Mutamur"-nak *akkora* már könyvnélkül fogja tudni mind a huszonhat elbeszélést!

Röstelleni kezdem a dolgot; szerfölött szégyellem kezdem magamat immárom, hogy én úgy elmaradok magától; de egész komolyan mondom: mit is tehetek én róla, mikor én oly sok irót és poétát szeretek, és igy oly — *tágszívű* vagyok?!

Megálljon csak maga, hamis kis „tanitvány," majd eljön még az az idő, mikor *nemcsak* Herczeg Ferenczet fogja — *szeretni!!*

Apropos! Nem a Nagysád bájos munkája-e valamelyik a hat leánylevél közül a „Magyar Hirlap" karácsonyi albumában? Súgja meg, hogy melyik lehet az és én biztositom, hogy rögtön — rászavazok!

Addig is erősen táplál a reménység, hogy ezután is igénybe veszi s áhitattal hallgatandja irodalmi fecsegésemet s én hűséges kalauza leendek mindaddig, míg prelectióim elől — nyilván a nagy meghatottság miatt — szeretetreméltóan — el nem illan! — —

— De még egyet! Megbántam bűneimet! Szabad kérnem ez úton is a jövő heti bálra a — második négyest?!

A revoir!

Bájos kezecskéit csókolja hű tisztelője:

Semper.

Fuchs Bódog a s.-a.-ujhelyi központi takarékpénztár részvénytársaság főkönyvelője Gyula-induló czim alatt zongoradarabot irt, a mű Zachár Gyula tanárnak van ajánlva; a szép kiállitású kedves zenéjű induló ára 80 kr.

Sárospatak. Nyomtatta Steinfeld Jenő, az ev. ref. főiskola betűivel.